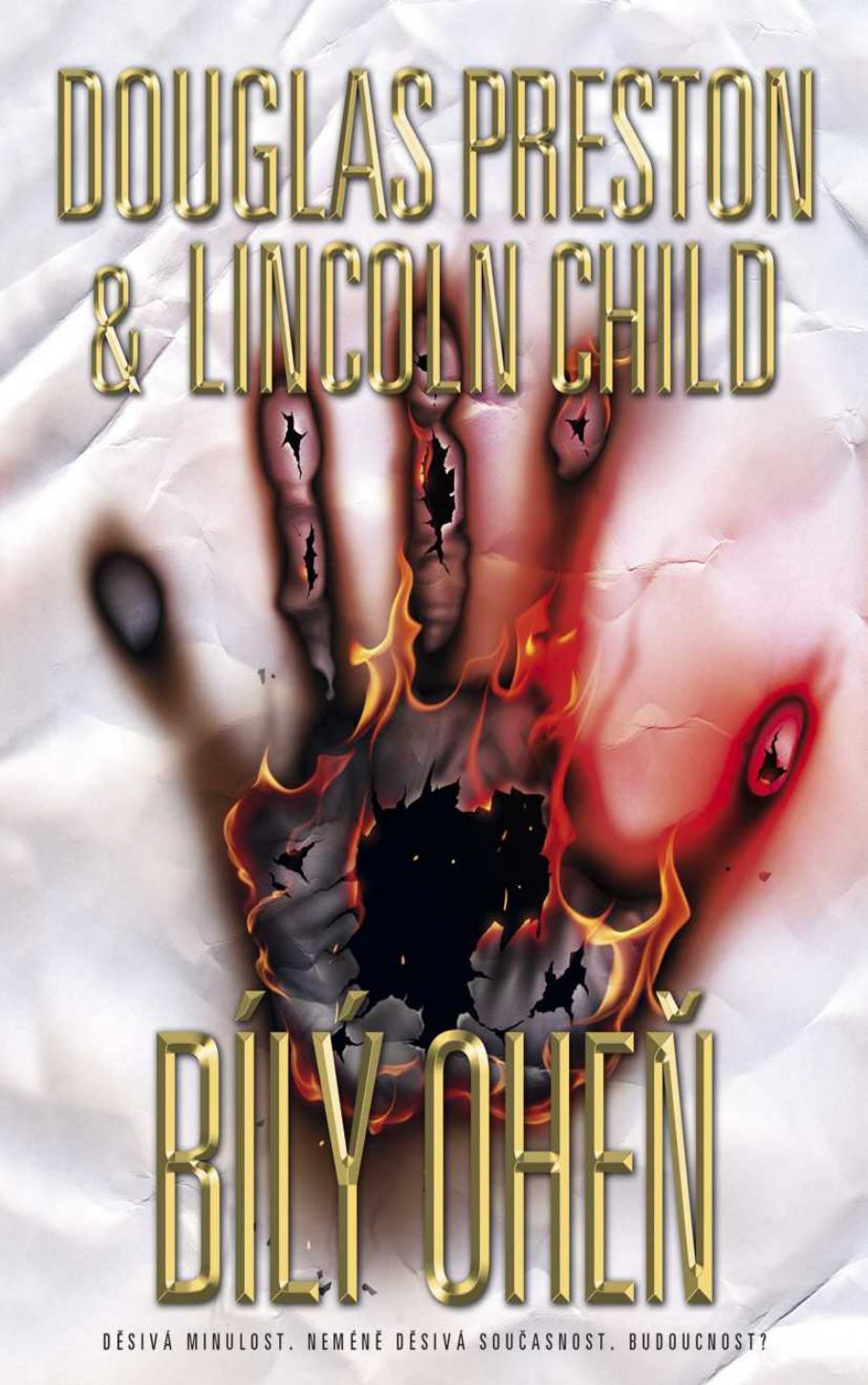

DOUGLAS PRESTON
& LINCOLN CHILD

BÍLÝ OHĚŇ

DĚSIVÁ MINULOST. NEMÉNĚ DĚSIVÁ SOUČASNOST. BUDOUCNOST?

BÍLÝ OHEŇ

BÍLÝ OHEŇ

DOUGLAS PRESTON
& LINCOLN CHILD

Přeložila Jana Pacnerová

*Poděkování Conan Doyle Estate Ltd. za svolení
k použití postav z dobrodružství Sherlocka Holmese,
vytvořených zesnulým sirem Arthurem Conanem Doylem.*

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2013 by Splendide Mendax, Inc. and Lincoln Child
All rights reserved.

Z anglického originálu *White Fire*

(First published by Grand Central Publishing, New York, 2013)

přeložila © 2014 Jana Pacnerová

Redakce textu: Zuzana Pokorná

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2014 Jan Matoška

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-124-8

Lincoln Child věnuje tuto knihu své dceři
VERONICE

Douglas Preston věnuje tuto knihu
DAVIDU MORRELLOVI

PROLOG: PRAVDIVÝ PŘÍBĚH

30. srpna 1889

MLADÝ DOKTOR SE ROZLOUČIL s manželkou na nástupišti v Southsea, nastoupil do rychlíku v 16.15 do Londýna a o tři hodiny později dorazil na Viktoriino nádraží. Proklestil si cestu hlukem a tlačenicí, vyšel z nádražní budovy a zastavil si drožku.

„Hotel Langham, buďte tak laskav,“ řekl drožkáři, když nastupoval do vozu, zardělý nedočkavostí.

Uvelebil se na ošoupaném koženém sedadle a kočí vyrazil přes Grosvenor Place. Byl krásný večer pozdního léta, v Londýně nanejvýš vzácný; hasnoucí světlo slunce dopadalo do ulic ucpaných povozy a na umouňené budovy, přičemž všechno zušlechťovalo zlatavou září. V půl osmé se teprve začínaly rozsvěcet pouliční lampy.

Doktor nemíval často příležitost navštívit Londýn, a tak se zájmem vyhlížel z okna drožky. Když kočí zahnul doprava na Piccadilly, zpozoroval St. James's Palace a Královskou akademii, zbarvené zapadajícím sluncem. Davy, hluk a zápach města, tak odlišné od jeho domovského venkova, ho plnily energií. Nespočet koňských podkov zvučel na dlažebních kamelech a chodníky se hemžily lidmi ze všech zákoutí života: úředníci, advokáti a hejsci se tu mísili s kominíky, pouličními stánkaři, nabízejícími zeleninu a ovoce, i prodavači koňského masa.

Na Piccadilly Circus drožka ostře zabočila na Regent Street, minula Carnaby a Oxford Circus a nakonec zastavila v průjezdu hotelu Langham. Byl to první grandhotel postavený v Londýně a až dosud byl také nejelegantnější. Doktor zaplatil drožkáři a vzhledl ke zdobné pískovcové fasádě s francouzskými okny a litinovými balkony, vysokými štíty a balustrádami. Trochu se zajímal o architekturu a odhadoval, že fasáda je směsicí neoklasicismu a severoněmecké novorenesance.

Jakmile vstoupil velkolepým portálem, dolehl k němu zvuk hudby: smyčcové kvarteto, ukryté za zástěnou ze skleníkových lilií, hrálo Schuberta.

Zastavil se, aby si prohlédl nádhernou halu, plnou mužů usazených v křeslech s vysokými opěradly, čtoucích čerstvě nažehlené výtisky *The Times* a přitom popíjejících portské nebo sherry. Ve vzduchu se vznášel kouř drahých doutníků a mísil se s vůní květin a dámských parfémů.

U vchodu do jídelny ho uvítal malý, dosti tělnatý muž v soukenném fraku a béžových kalhotách, jenž k němu přistoupil rázným krokem. „Vy jste určitě Doyle,“ řekl a chopil se jeho ruky. Měl zářivý úsměv a široký americký přízvuk. „Já jsem Joe Stoddart. Jsem moc rád, že vám to vyšlo. Pojdte dál – ostatní právě dorazili.“

Doktor následoval Stoddarta, který se ubíral mezi stoly, pokrytými ubrusy, až do nejvzdálenějšího kouta místnosti. Restaurace byla ještě okázalejší než hala, stěny obložené olivově zbarveným dubovým dřevem, zdobené krémovými frýzy, a na stropě se skvělo štukování. Stoddart se zastavil u přepychově prostřeného stolu, kde už seděli dva muži.

„Pan William Gill, pan Oscar Wilde,“ představil je Stoddart. „Dovolte, abych vás seznámil s doktorem A. Conanem Doylem.“

Gill – v němž Doyle poznal známého irského poslance – vstal a uklonil se s žertovnou obřadností. Na rozměrné vestě se mu pohupoval těžký zlatý řetěz od hodinek. Wilde, který právě upíjel ze sklenice víno, si oťřel plné rty damaškovým ubrouskem a pokynul Conanu Doylevi na prázdnou židli po svém boku.

„Pan Wilde nás právě bavil historkou z čajového dýchánku, kterého se dnes odpoledne zúčastnil,“ poznamenal Stoddart, když usedali na svá místa.

„U lady Featherstoneové,“ upřesnil Wilde. „Nedávno ovdověla. Chuďinka drahá – žalem jí úplně zezlátly vlasy.“

„Oscare,“ zasmál se Gill, „ty jsi opravdu ničema. Takhle mluvit o dámě.“

Wilde ledabyle mávl rukou. „Milady by mi poděkovala. Na světě existuje jen jedna horší věc, než když se o člověku mluví, a to je, když se o něm nemluví.“ Mluvil rychle, tlumeným, kultivovaným hlasem.

Doyle si Wildea kradmo prohlížel. Byl úchvatný. Postavou téměř obr, měl nemoderně dlouhé vlasy rozdělené pěšinkou uprostřed a ledabyly shrnuté dozadu, tvář s výraznými rysy. Jeho oděv byl tak výstřední, až to hraničilo s bláznivostí. Měl na sobě oblek z černého sametu, těsně přiléhající k mohutné postavě, rukávy vyšíváné květinovým vzorem a nabírané v ramenou. Kolem krku se mu skvělo trojitě fiží ze stejného brokátového materiálu, jaký měl na rukávech. Se satyrskou drzostí oblékl kalhoty pod kolena, rovněž těsně přiléhavé, s punčochami z černého hedvábí, a střevíce s grogrénovými mašlemi. Na rezavohnědé vestě se

pohupovala *boutonnière* v podobě obrovské bílé orchideje, která vypadala, jako by z ní každým okamžikem mohl začít kapat nektar. Na prstech netečných rukou se mu třpytily těžké zlaté prsteny. Navzdory výstřednímu oblečení byl výraz v jeho tváři mírný a vyvažoval pronikavý pohled bystrých hnědých očí. A přes to všechno z tohoto muže číselly pozoruhodný jemnocit a takt. Vyjadřoval se s mimořádnou precizností, přičemž dokázal svá slova jedinečně ilustrovat drobnými gesty.

„Jste tuze laskavý, že nás takhle hostíte, Stoddarte,“ říkal právě Wilde. „Zrovna v Langhamu. Jinak bych byl odkázaný sám na sebe. Ne že by mi chyběly peníze na večeři, samozřejmě. Nedostatkem peněz trpí jen lidé, kteří platí své účty, víte, a já ty svoje neplatím nikdy.“

„Obávám se, že moje motivace vám bude připadat veskrze zjištná,“ odvětil Stoddart. „Měli byste vědět, že jsem tady, abych založil britskou verzi časopisu *Lippincott's Monthly*.“

„Filadelfie je vám tedy malá?“ zeptal se Gill.

Stoddart se uchechtl, pak pohlédl postupně na Wilde a Doylea. „Můj záměr je takový, že než bude tohle jídlo u konce, zajistím si od každého z vás nový román.“

Když to Doyle uslyšel, projelo jím vzrušení. Ve svém telegramu se Stoddart vyjádřil neurčitě stran důvodů, proč ho zve do Londýna na večeři, ale šlo o dobře známého amerického nakladatele a přesně v takhle slova Doyle doufal. Jeho lékařská praxe se rozbíhala pomaleji, než se mu zamlouvalo. Aby vyplnil čas, začal psát romány, zatímco čekal na pacienty. Jeho posledních několik knih mělo slušný úspěch. Stoddart byl přesně tím člověkem, kterého potřeboval, aby mu pomohl v postupu. Doylevi připadal milý, ba okouzlující – na Američana.

Večeře probíhala velmi příjemně.

Gill byl zábavný, ale Oscar Wilde přímo pozoruhodný. Doylea uchvacovaly elegantní pohyby jeho rukou; lenivý výraz, který dost ožil, když pronášel své komické historky nebo zábavné bonmoty. Je to skoro jako kouzlo, uvažoval Doyle, že se – díky moderní technice – přenesl během několika krátkých hodin z ospalého přímořského městečka do tohoto elegantního podniku, kde teď sedí obklopen významným nakladatelem, členem parlamentu a proslulým zastáncem estetiky.

Jídla se před nimi ocitla hojně a rychle: nakládáné krevety, kuřecí galantina, dršťky smažené v těstíčku, *bisque de homard*. Červené i bílé víno proudilo od počátku večera a jeho tok se neztenčoval. Bylo ohromující, kolik peněz ti Američané mají; Stoddart tu utrácel učiněné jmění.

Načasování bylo výtečné. Doyle právě začal psát nový román, který se

Stoddartovi určitě bude líbit. Jeho předposlední román *Micah Clarke* měl příznivé kritiky, ačkoliv přijetí nejposlednějšího příběhu, knihy o detektivovi, pro nějž mu byl zčásti inspirací jeho starý univerzitní profesor Joseph Bell, vydané v *Beeton's Christmas Annual*, ho dost zklamalo... Přiměl se vrátit k probíhajícímu rozhovoru. Gill, irský poslanec, zpochybňoval pravdivost tvrzení, že štěstí přátel činí člověka nespokojeným.

Když to uslyšel Wilde, zalesklo se mu v očích. „Dábel,“ opáčil, „jednou putoval přes poušť a narazil na místo, kde smečka pohanů mučila svatého poustevníka. Muž odmítal jejich ničemné návrhy snadno a lehce. Dábel sledoval jejich nezdar a pak přistoupil, aby jim dal ponaučení. ‚To, co děláte, je příliš neotesané,‘ prohlásil. ‚Dovolte na okamžik.‘ Poté pošeptal svatému muži: ‚Tvůj bratr byl právě jmenován biskupem v Alexandrii.‘ Poklidnou tvář poustevníka okamžitě zastřel mrak zlovolné závesti. ‚Tak,‘ řekl dábel těm žabařům, ‚tohle bych napříště doporučoval.‘“

Stoddart a Gill se od srdce rozesmáli a pak se pustili do diskuse o politice. Wilde se obrátil k Doylovi. „Musíte mi to povědět,“ pronesl. „Napíšete pro Stoddarta knihu?“

„Docela si říkám, že ano. Jde o to, že už jsem zahájil práci na novém románu. Uvažoval jsem o tom, že bych ho pojmenoval *Zamotané klubko*, nebo možná *Znamení čtyř*.“

Wilde radostně sepal ruce. „Můj milý příteli, to je báječná zpráva. Rozhodně doufám, že to bude další Holmesův příběh.“

Doyle na něj překvapeně pohlédl. „Chcete snad říci, že jste četl *Studii v šarlatové*?“

„Nečetl jsem ji, milý hochu. Já ji *hlta*.“ Wilde sáhl do vesty a vytáhl výtisk knihy, vydaný nakladatelstvím Ward Lock & Co., s módním, trochu orientálním písmem na deskách. „Dokonce jsem si ji znovu prošel, když jsem se dozvěděl, že dnes budete s námi večerět.“

„Jste velice laskav,“ řekl Conan Doyle, jelikož ho nenapadala lepší odpověď. Zjišťoval, že je překvapen a potěšen tím, jak knížete anglické dekadence nadchl skromný detektivní román.

„Mám pocit, že váš Holmes je ohromná postava. Ale...“ A zde se Wilde zarazil.

„Ano?“ pobídl ho Doyle.

„Nejpozoruhodnější mi připadala *věrohodnost* celé té věci. Detaily policejní práce, Holmesovo vyšetřování, to byla osvěta. Musím se od vás v tomhle směru hodně učit. Víte, mezi mnou a životem se vždycky vznáš mlha slov. Pravděpodobnost vyhazuji z okna kvůli formulacím

a šance na epigram mě nutí opustit pravdu. Vy tímhle nedostatkem netrpíte. A přesto... a přesto věřím, že byste s tím vaším Holmesem mohl dokázat víc.“

„Byl bych vám velmi zavázán, kdybyste mi to vysvětlil,“ řekl Doyle.

Wilde upil vína. „Jestli je to doopravdy tak skvělý detektiv, tak velká *persona*, mohl by být výstřednější. Svět nepotřebuje dalšího seržanta Cuffa nebo inspektora Dupina. Ne – ať jeho lidská stránka dosahuje velikosti jeho umění.“ Na okamžik se odmlčel, zamyslel se, lenivě hladil orchidej, která mu visela z knoflíkové dírky. „V *Šarlatové* píšete, že je Watson ‚nadmíru líný‘. Podle mého názoru byste měl přenechat ctnosti jako zhýralost a zahálčivost svému hrdinovi, ne jeho poskokovi. A ať je Holmes rezervovanější. Nedovolte, aby se *rozzářil radostí* nebo aby *vybuchl smíchem*.“

Doyle zrudl, protože tyhle neblahé formulace poznával.

„Musíte ho obdařit nějakou neřestí,“ pokračoval Wilde. „Ctnostní lidé jsou tuze banální; já je prostě nesnáším.“ Znovu se odmlčel. „Nejen neřest, Doyle – dejte mu nějakou *slabost*. Počkejte – aha, ano! Už si vzpomínám.“ Otevřel svůj výtisk *Studie v šarlatové*, rychle jím zalistoval, našel jednu pasáž a začal citovat doktora Watsona: „Možná bych ho i podezíral ze závislosti na užívání nějakého narkotika, kdyby umírněnost a čistota celého jeho života takové tvrzení nepopíraly.“ Vrátil knihu do kapsy u vesty. „Tak – měl jste v rukou ideální slabost, ale nechal jste ji být. Chopte se jí znovu! Uvrhněte Holmese do spárů nějaké závislosti. Na opiu, řekněme. Ale ne: opium je dneska děsně běžné. Nižší vrstvy už jsou jím přímo zamořené.“ Náhle Wilde luskl prsty. „Už to mám! Kokain. Tady máte elegantní románovou neřest.“

„Kokain,“ opakoval Doyle trochu nejistě. Jako lékař někdy předepisoval sedmiprocentní roztok kokainu pacientům trpícím vyčerpáním nebo depresi, ale představa, že by udělal z Holmese závislého, mu připadala dost absurdní. Ačkoliv Doyle požádal Wildea o jeho názor, mírně ho vyvedlo z míry, když měl skutečně přijmout jeho kritiku. Na druhé straně stolu pokračovala dobrosrdečná hádka mezi Stoddartem a Gillem.

Estét znovu upil vína a pohybem hlavy odhodil vlasy z čela.

„A co vy?“ zeptal se Doyle. „Napíšete knihu pro Stoddarta?“

„Napíšu. A budu na ní pracovat pod vaším vlivem – nebo spíš pod Holmesovým vlivem. Víte, vždycky jsem byl přesvědčený, že neexistuje nic takového jako morální či nemorální kniha. Knihy jsou buď napsané dobře, nebo špatně – to je všechno. Ale zjišťuji, že mě zaujala představa napsat knihu o umění i morálce. Mám v plánu nazvat ji *Obráz Dorian*

Graye. A víte, podle mě to bude dost strašidelný příběh. Ne tak docela duchařský příběh, ale protagonistu v něm potká ohavný konec. Takový příběh, co člověk musí číst při denním světle – ne pod lampou.“

„Něco takového mi k vám tak docela nesedí.“

Wilde pohlédl na Doylea s čímsi podobným pobavení. „Vskutku? Myslel jste, že – jako ten, kdo by se s radostí obětoval na hranici estetiky – nepoznám tvář hrůzy, když se do ní dívám? Dovolte, abych vám něco pověděl: chvění strachu je stejně smyslné jako chvění rozkoše, ne-li více.“ Zdůraznil to dalším mávnutím ruky. „Kromě toho jsem jednou vyslechl příběh tak děsivý, tak skličující ve svých podrobnostech a v rozsahu zla, o němž pojednával, až teď doopravdy věřím, že už mě nedokáže vystrašit nic, co uslyším.“

„Tuze zajímavé,“ odvětil Doyle trochu nepřítomně; ještě pořád si přemítal v hlavě kritiku na Holmese.

Wilde ho pozoroval, po velkém, bledém obličejí se mu rozléval úsměv. „Chtěl byste si ho poslechnout? Není to nic pro bojácná srdce.“

Wilde svou otázku formuloval tak, že vyzněla jako výzva. „Rozhodně ano.“

„Vyslechl jsem ho během svého přednáškového turné po Americe před několika lety. Cestou do San Franciska jsem se zastavil v dost nuzném, ale přesto malebném hornickém táboře, zvaném Roaring Fork. Přednášel jsem na dně tamního dolu a milí pánové z tábora to přijali nečekaně dobře. Po přednášce ke mně přistoupil jeden horník, obstarožní chlapík, poněkud pod neblahým – nebo snad povznášejícím – vlivem alkoholu. Vzal si mě stranou a řekl, že se mu můj příběh tolik líbil, že se se mnou podělí o svůj.“

Wilde se odmlčel, zvlhčil si plné, rudé rty delikátním douškem vína. „Pojďte, nakloňte se trochu blíž, tak, to jste hodný, a já vám to budu vyprávět přesně tak, jak to vyprávěl on mně...“

O deset minut později hosty v restauraci hotelu Langham překvapil pohled na to, jak – za doprovodu způsobné konverzace a cinkotu příborů – mladý muž v oděvu venkovského lékaře zčistajasna vstal od stolu, zsinálý ve tváři. Rozčilením převrhl židli, jednu ruku zvedl k čelu a vypoťácel se z místnosti, přičemž málem převrhl servírovací vozík s lahůdkami. A když mizel směrem k pánským toaletám, ve tváři se mu zračil výraz naprostého odporu a hrůzy.

1

Současnost

CORRIE SWANSONOVÁ VSTOUPILA už potřetí na dámskou toaletu, aby si zkontrolovala, jak vypadá. Od té doby, co přešla na začátku druhého ročníku studia kriminalistiky na Akademii Johna Jaye, hodně se toho změnilo. Tahle škola byla značně upjatá. Nějaký čas odolávala, ale nakonec pochopila, že musí dospět a hrát hru života, místo aby zůstala věčnou rebelkou. Byl konec fialovým vlasům, piercingům, černé kožené bundě, tmavým očním stínům a dalším gótským doplňkům. S ornamentem vytetovaným na zátylku se nedalo nic dělat, leda česat si přes něj vlasy a nosit vysoké límečky. Uvědomovala si však, že jednoho krásného dne bude taky muset zmizet.

Jestli má hrát tuhle hru, bude ji hrát dobře.

Naneštěstí se tato osobní proměna odehrála příliš pozdě pro jejího školitele, bývalého příslušníka Newyorského policejního sboru, jenž se vrátil do školy a stal se tu profesorem. Měla pocit, že napoprvé na něj zapůsobila spíš jako pachatel a nic, co udělala za ten rok, který uplynul od jejich prvního setkání, tento dojem nevymazalo. Očividně měl na ni spadeno. Odmítl už její první návrh tématu soutěžní studentské práce, který zahrnoval výjezd do Chile, kde by provedla perimortální analýzu kosterních pozůstatků, objevených v hromadném hrobě komunistických rolníků, povražděných za Pinochetova režimu v sedmdesátých letech. Je to moc daleko, řekl, moc nákladné na výzkumný projekt, a kromě toho jde o starou historii. Když Corrie odvětila, že o to právě jde – jsou to staré hroby, vyžadující specializovanou forenzní techniku –, odpověděl něco v tom smyslu, že se nemá plést do zahraničních politických sporů, zvlášť když jde o komunisty.

Ted' měla jiný nápad na soutěžní práci, ještě lepší, a byla ochotna udělat pro jeho uskutečnění takřka cokoli.

Prozkoumala svůj vzhled v zrcadle, upravila si několik pramínků vlasů, zdokonalila nalíčení rtů konzervativní rtěnkou, urovnala si sako šedého

vlňného kostýmu a rychle si přepudrovala nos. Skoro se ani nepoznávala; bože, vždyť by se klidně mohla vydávat za členku Mladých republikánů. Tím líp.

Vyšla z dámské toalety a svižně kráčela chodbou, konzervativní lodičky profesionálně klapaly na tvrdém linoleu. Dveře u školitele byly zavřené jako obvykle; Corrie na ně rázně, sebejistě zaklepala. Hlas uvnitř pronesl: „Dále.“

Vstoupila. V kanceláři panoval jako vždy dokonalý pořádek, knihy a časopisy seřazené v zákrytu tak, že zařezávaly s okraji polic; pohodlný, mužský kožený nábytek působil útulně. Profesor Greg Carbone seděl za svým velkým psacím stolem, jehož desku z leštěného mahagonu nenarušovaly žádné knihy, papíry, rodinné fotografie ani tretky.

„Dobré ráno, Corrie,“ řekl Carbone, vstal a zapnul si sako modrého seržového obleku. „Prosím, posaďte se.“

„Děkuji, pane profesore.“ Věděla, že má rád, když se mu tak říká. Běda studentovi, který by ho oslovil „pane“ nebo ještě hůř, „Gregu“.

Uvelebila se a on také. Carbone byl nápadně pohledný muž s proše-divělými vlasy, nádhernými zuby, štíhlý a vypracovaný, dobře oblékaný, výřečný, příjemný, inteligentní a úspěšný. Všechno, co dělal, se mu dařilo, a v důsledku toho byl opravdu zdatný sráč.

„No, Corrie,“ začal Carbone, „dneska vypadáte dobře.“

„Děkuji, pane doktore.“

„Nadchlo mě, když jsem se dozvěděl o vašem novém nápadu.“

„Díky.“ Corrie otevřela aktovku (u Johna Jaye se batůžky nepěstovaly), vyndala manilovou složku a položila si ji na koleno. „Určitě jste četl o archeologickém zkoumání, které probíhá v City Hall Park. Vedle někdejší staré věznice zvané Kobky.“

„Povídejte.“

„Správa parků vykopává malý hřbitov popravených zločinců, aby vzniklo místo pro nový vchod do metra.“

„Aha, ano, o tom jsem četl,“ řekl Carbone.

„Hřbitov fungoval v létech 1858 až 1865. Po roce 1865 se všichni popravení začali pohřbívat na Hart Island a hroby zůstávají nedostupné.“

Carbone zvolna přikývl. Tvářil se zaujatě; to ji povzbudilo.

„Myslím, že by to byla skvělá příležitost provést osteologickou studii těch koster – zjistit, zda by se těžká podvýživa v dětství, po níž, jak víte, zůstávají stopy na kostech, mohla shodovat s pozdějším kriminálním chováním.“

Carbone znovu kývl.

„Mám to tady všechno načrtnuté.“ Položila na stůl návrh. „Hypotézy, metodologii, kontrolní skupinu, pozorování a analýzu.“

Carbone položil na dokument ruku, přitáhl si ho k sobě, otevřel a začal pročítat.

„Existuje množství důvodů, proč je to ohromná příležitost,“ pokračovala. „Za prvé, město má kvalitní záznamy o většině těch popravených zločinců – jména, stručné životopisy a trestní rejstříky. Ti, kteří byli sirotci, vychovaní ve Five Points House of Industry – je jich asi půl tuctu –, mají také záznamy z dětství. Všichni byli popraveni stejným způsobem – oběšením –, takže příčina smrti je stejná. A hřbitov se používal jen sedm let, takže všechny ostatky pocházejí ze zhruba stejného časového období.“

Odmlčela se. Carbone zvolna obracel stránky, jednu po druhé, zjevně četl. Nedalo se poznat, co si myslí; obličej měl bez výrazu.

„Vznesla jsem pár dotazů a zdá se, že správa parku by nebyla proti tomu, aby ostatky prozkoumala studentka Akademie Johna Jaye.“

Pomalé obracení stránek ustalo. „Vy už jste je kontaktovala?“

„Ano. Jen zkusmo...“

„Zkusmo... Vy jste kontaktovala jiný městský orgán, aniž byste si předem vyžádala svolení?“

A jéje. „Samozřejmě jsem vám nechtěla přinést projekt, který by později mohly sestřelit úřady zvenčí. Hm, byla to chyba?“

Dlouhé mlčení, a pak: „Vy jste nečetla příručku pro studenty?“

Corrie se zmocnila úzkost. Ve skutečnosti ji četla – když byla přijata. Jenže od té doby už uplynul víc než rok. „V poslední době ne.“

„Příručka se vyjadřuje zcela jasně. Studenti nesmějí komunikovat s jinými městskými úřady jinak než oficiální cestou. To proto, že jsme městská organizace, jak víte, fakulta newyorské Městské univerzity.“ Říkal to mírně, téměř vlídně.

„Já... No, omlouvám se, já jsem si to z té příručky nevybavila.“ Polkla, cítila rostoucí paniku – a hněv. Tohleto byly neuvěřitelné kecy. Ale přinutila se zachovat klid. „Šlo jen o pár telefonátů, nic oficiálního.“

Přikývnutí. „Jistě jste neporušila univerzitní předpisy *naschvál*.“ Znovu začal obracet stránky, pomalu, jednu po druhé, aniž by k ní zvedl oči. „Ale každopádně nalézám v tomhle vašem návrhu soutěžní práce jiné problémy.“

„Ano?“ Corrii se udělalo špatně.

„Ta představa, že podvýchva vede k životu zločince... Je to stará myšlenka – a nepřesvědčivá.“

„No, mně připadá, že to stojí za přezkoumání.“

„Tenkrát byli skoro všichni podvyživení. Ale ne všichni se stali zločinci. A ta myšlenka čpí... jak to mám říct?... jistou filozofií, že zločin obecně pramení z neblahých zážitků v dětství.“

„Ale podvýživa – těžká podvýživa – může způsobit neurologické změny, dokonce poškození. To není filozofie, to je věda.“

Carbone zvedl její návrh. „Už teď mohu předpovědět výsledek: zjistíte, že ti popravení zločinci byli jako děti podvyživení. *Skutečná* otázka je, proč ze všech těch hladových dětí se jen malé procento později dopustilo hrdelních zločinů. A tím se váš plán výzkumu nezabývá. Je mi líto, tohle neprojde. Rozhodně ne.“

Rozevřel prsty a nechal její dokument zlehka dopadnout na desku svého stolu.

2

PROSLULÉ – LECKDO BY MOHL ŘÍCI neblaze proslulé – „Rudé muzeum“ na fakultě kriminalistiky Johna Jaye začínalo původně jako jednoduchá sbírka starých vyšetřovacích spisů, fyzických důkazů, majetku vězňů a pamětihodností, jež byly skoro před sto lety uloženy do vitríny na chodbě staré policejní akademie. Od té doby se rozrostlo v jednu z největších a nejlepších sbírek kriminalistických pamětihodností v zemi. To nejlepší ze sbírky bylo vystaveno v elegantní výstavní síni v budově Skidmore, Owings & Merrill, kterou škola užívala na Tenth Avenue. Zbytek sbírky – rozsáhlé práchnivějící archívy a trouchnivějící důkazy z dávnych zločinů – zůstal nahromaděný v příšerném suterénu staré budovy policejní akademie na East Twentieth Street.

Corrie archív objevila hned v počátcích svého studia na Akademii Johna Jaye. Bylo to ryzí zlato – jakmile se spřátelila s archivářem a naučila se vyznat v neuspořádaných zásuvkách a přeplněných policích materiálů. Už mnohokrát v archívu Rudého muzea pátrala po tématech na referáty a projekty, v poslední době tu lovila téma na soutěžní práci. Hodně času strávila u starých spisů nevyřešených případů – u odložených případů tak letitých, že všichni zúčastnění (včetně možných pachatelů) byli už určitě a stoprocentně mrtví.

Corrie Swansonová se ocitla v rozvrzaném výtahu, klesajícím do suterénu, hned druhý den po setkání se svým konzultantem. Vydala se na zoufalou výpravu za hledáním nového tématu soutěžní práce dřív, než bude pozdě dokončit schvalovací proces. Už byla polovina listopadu a Corrie doufala, že stráví zimní prázdniny průzkumem a sepisováním soutěžní práce. Měla částečné stipendium, ale agent Pendergast hradil zbytek školného a ona byla jednoznačně odhodlaná nevzít od něj ani o halěr víc, než bylo nutné. Jestli její studentská práce získá Rosewellovu cenu s dvacetitisícovým grantem, nutné to už nebude.

Dveře výtahu se otevřely do známého pachu: směs prachu a rozpadajícího se papíru, s nádechem oděru myší moči. Přešla chodbou k dvojítm,

zprohýbaným plechovým dveřím, ozdobeným nápisem ARCHÍV RU-
DÉHO MUZEA, a stiskla tlačítko zvonku. Ze starodávného reproduk-
toru zaznělo nesrozumitelné sípání; udala své jméno a ozval se bzučák,
který ji vpustil dovnitř.

„Corrie Swansonová? To jsem rád, že tě zase vidím!“ promluvil
ochraptělým hlasem archivář Willard Bloom a vstal od psacího stolu
v kaluži světla, střežícího hlubiny skladiště, jež se rozprostíralo do tmy
za ním. Působil takřka mrtvolně, byl hubený jako tyčka, s dlouhými
šedými vlasy, přesto však byl okouzlující a dědečkovský. Nevadilo jí, že
často bloumal pohledem po různých částech její anatomie, když se
domníval, že to nevnímá.

Bloom přistoupil a podal jí žilnatou ruku. Byla překvapivě horká a to
ji trochu polekalo.

„Pojď, posad' se. Dej si trochu čaje.“

Před psacím stolem bylo rozestavěno několik křesel kolem konferenč-
ního stolku, stranou stála otlučená skříňka s vařičem, varnou konvicí a čaj-
níkem, neformální obytný prostor uprostřed prachu a temnoty. Corrie
žuchla do křesla a s bouchnutím postavila vedle sebe aktovku. „Fuj,“ řekla.

Bloom zvedl obočí s němou otázkou.

„Carbone. Zase odmítl můj návrh ročníkové práce. Teď musím začít
znovu od začátku.“

„Carbone,“ pronesl Bloom svým pisklavým hlasem, „je známý sráč.“

To v ní probudilo zájem. „Ty ho znáš?“

„Znám každého, kdo sem dolů chodí. Carbone! Pořád vyvádí, že si
umaže od prachu ty svoje obleky od Ralpha Laurena, a chce, abych mu
dělal poskoka. V důsledku toho mu nikdy nic nedokážu najít, chudá-
kovi... Znáš skutečný důvod, proč pořád odmítá tvoje návrhy na sou-
těžní práci, vid'?“

„Řekla bych, že je to tím, že jsem v prváku.“

Bloom si přiložil prst k nosu a vědoucně přikývl. „Přesně tak. A Car-
bone je stará škola, drží se protokolu.“

Toho se Corrie bála. Rosewellova cena za vynikající studentskou
vědeckou práci měla u Johna Jaye velikou cenu. Často ji získávali pre-
mianti z třetího ročníku, které pak čekala veleúspěšná kariéra u policie.
Pokud jí bylo známo, prvňák ji nezískal nikdy – po pravdě řečeno, prv-
ňáci byli v tichosti odrazováni od toho, aby své práce vůbec do soutěže
předkládali. Ale žádné pravidlo to nezakazovalo a Corrie se nehodlala
nechat odradit takovou byrokratickou zátěží.

Bloom zvedl konvicí a v úsměvu ukázal zažloutlé zuby. „Čaj?“

Pohlédla na odpudivý čajník, který vypadal, že ho nejímá deset let nikdo neumyl. „To je čajník? Já myslela, že je to vražedná zbraň. Víš, nabitá arzenikem a připravená spustit.“

„Vždycky máš v zásobě nějakou jízlivost. Ale určitě víš, že většina tra-
vičů jsou ženské? Kdybych já byl vrah, chtěl bych vidět krev své oběti.“
Nalil čaj. „Takže Carbone odmítl tvůj návrh. Překvapení, překvapení.
Jaký je plán B?“

„To *byl* můj plán B. Doufala jsem, že mi třeba pomůžeš vymyslet něco
nového.“

Bloom se opřel do svého křesla a hlučně usrkl ze šálku. „Uvidíme. Jak si
vybavuju, máš jako hlavní předmět forenzní osteologii, že? Co přesně
hledáš?“

„Potřebuju prozkoumat nějaké lidské kostry, které nesou stopy ante-
mortálního nebo perimortálního poškození. Nemáš nějaké spisy, co by
na něco takového poukazovaly?“

„Hmm.“ Jeho vyžilá tvář se sraštila soustředěním.

„Problém je, že dostupné lidské ostatky se dost těžko shánějí. Pokud
nezajdu do prehistorických dob. Jenže tím se otevírá další plechovka
červů s námitkami domorodých Američanů. A já chci ostatky, ke kterým
existují kvalitní písemné záznamy. *Historické* ostatky.“

Bloom nasál další důkladnou porci čaje, v obličeji zamyšlený výraz.
„Kosti. Ante- nebo perimortální poškození. Historické. Kvalitní záznamy.
Dostupné.“ Zavřel oči; víčka měl tak tmavá a žilnatá, až vypadala, jako
by na nich měl modřiny. Corrie čekala, naslouchala tikavým zvukům
archívu, slabému syčení vzduchu z větráku a cupitání, jež, jak se obávala,
měly nejspíš na svědomí krysy.

Oči se znovu prudce otevřely. „Zrovna mě něco napadlo. Slyšelas
někdy o společnosti Baker Street Irregulars?“

„Ne.“

„To je velmi exkluzivní klub milovníků Sherlocka Holmese. Každý rok
pořádají slavnostní večeri v New Yorku a vydávají všechny možné hol-
mesovské vědecké práce, přičemž pořád dělají, jako by byl Holmes sku-
tečná osoba. No, před pár lety jeden z těch chlapíků umřel a vdova po
něm, protože ji nic jiného nenapadlo, nám celou jeho sbírku Sherlocků
poslala. Možná nevěděla, že Holmes byl *fiktivní* detektiv a my tady
máme co činit jen s *fakty*. Každopádně do toho tu a tam nakouknu. Vět-
šinou je to samé smetí. Ale byla tam jedna kopie Doyleva deníku – jen
fotokopie, naneštěstí – a to je poutavé čtení pro starého chlapa, co trčí
u nevděčné práce v uprášeném archívu.“

„A cos přesně našel?“

„Bylo tam něco o lidožravém medvědovi.“

Corrie svraštila čelo. „Lidožravý medvěd? Nevím...“

„Pojď se mnou.“

Bloom přistoupil k řadě vypínačů a všechny je stiskl plochou dlaní, čímž proměnil archiv v blikající moře světla. Corrie měla dojem, že slyší, jak krysy s pištěním peláší pryč před zářivkami, jež se rozsvěcely postupně v uličkách mezi regály.

Následovala archiváře mezi dlouhé řady zaprášených regálů a dřevěných skříněk se zažloutlými, ručně psanými nálepkami, až se nakonec ocitli v zadním prostoru, kde se na knihovnických stolech vršily kartonové krabice. Vedle sebe tam stály tři velké škatule, označené BSI. Bloom k jedné přistoupil, prohrabal ji, vytáhl harmonikovou složku, sfoukl z ní prach a začal se probírat v papírech uvnitř.

„Tu to máme.“ Zvedl starou fotokopii. „Doylův deník. Správně bychom samozřejmě měli říkat ‚Deník Conana Doyle‘, ale toho už je plná pusa, vid’?“ V šeru zalistoval stránkami a pak začal číst nahlas.

... Byl jsem v Londýně kvůli literárním záležitostem. Stoddart, ten Američan, je výtečný chlapík a pozval na večeři ještě další dva. Byli to Gill, velmi zábavný irský poslanec, a Oscar Wilde...

Odmlčel se, ztlumil hlas v nesrozumitelné mumlání, přeskočil část textu, pak dorazil k pasáži, kterou považoval za důležitou, a pokračoval nahlas:

... Vrcholem večera, smím-li to tak nazvat, bylo Wildeovo líčení přednáškového turné po Americe. Těžko patrně uvěřit, ale proslulý zastánce estetiky upoutal v Americe obrovskou pozornost, obzvlášť na Západě, kde mu v jedné osadě skupina neotesaných horníků uspořádala ovace vestoje...

Corrie se začala ošívat. Neměla času nazbyt. Odkášlala si. „Nejsem si jistá, jestli hledám zrovna Oscara Wildea a Sherlocka Holmese,“ poznamenala zdvořile. Bloom však četl dál; zvedl ukazováček na znamení, že má dávat pozor, a skřípavým hlasem přehlušil její námitky.

... Ke konci večera mi Wilde, jenž požil velmi mnoho Stoddartova výtečného klaretu, sotto voce vyprávěl příběh tak výjimečně hrůzný, tak groteskně příšerný, až jsem se musel vzdálit od stolu. Příběh se týkal zabití a pozření jedenácti horníků, k němuž došlo o několik let dříve, údajně obludným „šedým

medvědem“ v hornickém táboře zvaném Roaring Fork. Skutečné detaily jsou tak hrůzostrašné, že se nemohu přimět svěřit je v této chvíli papíru, ačkoliv dojem, jež zanechaly v mé mysli, byl nesmazatelný a naneštěstí si ho s sebou ponesu až do hrobu.

Odmlčel se a nadechl. „A tady to máš. Jedenáct mrtvol sežraných grizzlym. Navíc v Roaring Fork.“

„Roaring Fork? Myslíš to lyžařské středisko pro pracháče v Coloradu?“

„Přesně to. Zrodilo se v době, kdy se v Coloradu začalo ve velkém těžit stříbro.“

„Kdy to bylo?“

„Wilde tam byl roku 1881. Takže se ta záležitost s lidožravým medvědem patrně odehrála v sedmdesátých letech devatenáctého století.“

Potřásla hlavou. „A jak z toho mám udělat soutěžní práci?“

„Skoro tucet koster lidí, sežraných medvědem? Určitě na nich bude luxusní perimortální poškození – stopy zubů a drápů, hlodání, drcení, kousání, škrábání, stresu.“ Bloom se těmi slovy do jisté míry kochal.

„Studuju forenzní kriminologii, ne forenzní medvědologii.“

„Aha, ale ze studia víš, že mnohé, ne-li většina kosterních ostatků obětí vražd, nesou stopy poškození zvířaty. Měla bys vidět ty záznamy, co o tom máme. Bývá moc těžké najít rozdíl mezi stopami zvířat a těmi, které zanechal vrah. Pokud si vybavuji, ještě nikdo nedělal srovnávací studii perimortálního poškození kostí tohoto druhu. Byl by to náramně originální přínos forenzní vědě.“

To je pravda, pomyslela si Corrie, překvapena Bloomovou prozíravostí. A když tak o tom uvažuji, je to báječný a originální předmět soutěžní vědecké práce.

Bloom pokračoval. „Celkem nepochybují, že alespoň několik z těch ubohých horníků bylo pohřbených na historickém hřbitově v Roaring Fork.“

„Vidíš, a to je právě problém. Nemůžu se dát do kopání na nějakém historickém hřbitově a hledat tam oběti medvěda.“

Na Bloomově tváři se znovu objevil zažloutlý úsměv. „Moje milá Corrie, jediný důvod, proč jsem se o tom vůbec zmínil, je ten fascinující článeček, co zrovna dneska ráno vyšel v *Timesech*! Tys ho neviděla?“

„Ne.“

„Původní krchov z Roaring Fork se teď proměnil v hromadu rakví ve skladišti lyžařské výstroje. Víš, přemísťují hřbitov kvůli výstavbě.“ Podíval se na ni, mrkl a usmíval se čím dál víc.

3

NA COTE D'AZUR V JIŽNÍ FRANCII, na skalním výběžku nad Cap Ferrat, odpočíval v odpoledním slunci na kamenném balkoně mezi bugenviliemi muž v černém obleku. Na tuhle roční dobu bylo teplo a slunce zlatilo citroníky, nashromážděné kolem balkonu a sestupující po strmém svahu ke Středozemnímu moři, kde končily u pruhu opuštěné bílé pláže. Za ní bylo vidět kotvící jachty, kamenný okraj mysu s prastarým hradem na vrcholku a ještě dál ubíhal modrý obzor.

Muž spočíval na lehátku, potaženém hedvábným damaškem, vedle stolku, na němž ležel tácek. Stříbřité oči měl napůl zavřené. Na tácku se nalézaly čtyři předměty: výtisk Spenserovy *Královny víl*; sklenka pastisu; džbánek vody; a jediný neotevřený dopis. Tácek přinesl už před dvěma hodinami sluha, který nyní očekával další rozkazy ve stínu arkády. Muž, který si vilu pronajal, dostával poštu jen zřídka. Na několika dopisech stála zpáteční adresa jisté slečny Constance Greeneové z New Yorku; ostatní přicházely, jak se zdálo, z nějaké luxusní internátní školy ve Švýcarsku.

Jak čas plynul, sluha se začínal v duchu ptát, zda ten churavý pán, jenž si ho najal za přehnaně vysokou mzdu, třeba neutrpěl infarkt – tak nehybně těch posledních několik hodin ležel. Ale ne – malátná ruka se už pohnula a sáhla po džbánu s vodou. Nalila trochu do sklenky pastisu, a proměnila tak žlutou tekutinu v kalně žlutavě zelenou. Muž pak sklenku zvedl a dlouze, zvolna se napil, než ji postavil zpátky na podnos.

Znovu znehybněl a odpolední stíny se prodlužovaly. Čas plynul dál. Ruka se znovu pohnula, jakoby zpomaleně, opět zvedla broušenou sklenku k bledým rtům a znovu jim dopřála dlouhý, pomalý doušek lihoviny. Pak uchopila knihu básní. Další ticho, v němž muž zjevně četl, obracel stránky v dlouhých intervalech, jednu po druhé. Odpolední světlo zalilo z posledních sil průčelí vily nádhernou září. Zezdola pronikaly vzhůru zvuky života: vzdálený lomoz hlasů, zvýšených v hádce, dunění motoru jachty, připlouvající do zátoky, ptáci švitořící v korunách stromů, slabý zvuk klavíru, na který někdo přehrával škály.

A teď muž v černém obleku zavřel knihu básní, položil ji na tácek a obrátil svou pozornost k dopisu. Stále se pohyboval jako pod vodou, když zvedl obálku a dlouhým, naleštěným nehtem ji roztrhl, rozložil a dal se do čtení.

27. list.

Milý Aloysie,

posílám Vám tenhle dopis k Proctorovi a doufám, že Vám ho předá. Víím, že jste pořád ještě na cestách a patrně nestojíte o žádné obtěžování, ale jste pryč skoro rok a mě napadlo, že se možná už chystáte vrátit domů. Nemáte už svrbění ukončit dovolenou z FBI a začít znovu řešit vraždy? A každopádně Vám prostě musím povědět o mém projektu na ročníkovou práci. Věřte si tomu nebo ne, odjíždím do Roaring Fork v Coloradu!

Dostala jsem veleúžasný nápad na ročníkovou práci. Pokusím se být stručná, protože víím, jak jste netrpělivý, ale abych to vysvětlila, musím zajít trochu do minulosti. Roku 1873 se v horském pásmu nad Kontinentálním předělem, u coloradského Leadvillu, našlo stříbro. V údolí vyrostl hornický tábor, nazvaný Roaring Fork podle řeky, která tudy protékala, a v okolních horách se to začalo hemžit nalezišti. V květnu 1876 rozzuřený medvěd grizzly zabil a sežral jednoho horníka na odlehlém záboru v horách – a po zbytek léta pak ten medvěd celé okolí doslova terorizoval. Město vyslalo četné skupiny lovců, aby ho vystopovaly a zabily, ale neúspěšně, jelikož hory byly mimořádně členité a odlehlé. Než to řádění přestalo, došlo k zardoušení a hrůzostrašnému ohlodání jedenácti horníků. Tenkrát to byla velká věc, vyšla o tom spousta článků v místních novinách (odtud mám tyhle podrobnosti), šerifových zpráv a podobně. Jenže Roaring Fork bylo osamocené místo a na příběh se hodně rychle zapomnělo, jakmile zabíjení přestalo.

Horníci byli pohřbeni na hřbitově v Roaring Fork a na jejich osud se víceméně zapomnělo. Doly se zavřely, obyvatel v Roaring Fork ubývalo a časem se z něj stalo téměř město duchů. Potom je roku 1946 vykoupili investoři a proměnili v lyžařské středisko – a teď je to samozřejmě jeden z nejluxusnějších rezortů na světě – průměrná cena nemovitosti přes čtyři milióny!

Takže to by byla minulost. Letos na podzim byl původní hřbitov v Roaring Forku zrušen, aby udělal místo výstavbě. Všechny ostatky jsou teď uloženy ve starém skladišti vysoko na sjezdovce, zatímco se všichni dohadují, co s nimi. Sto třicet rakví – z nichž v osmi jsou ostatky horníků, zabitých grizzlym. (Zbývající tři se buď ztratily, nebo se oběti vůbec nenašly.)

Což mě přivádí k tématu mé práce:

Srovnávací analýza perimortálních traumat na kosterních pozůstatcích osmi borníků, zabitých medvědem grizzlym, z historického hřbitova v Coloradu

Nikdy se neprováděla rozsáhlá studie perimortálních traumat na lidských kostech, způsobených velkým masožravcem. Nikdy! Víte, zvířata nepožírají lidi nijak často. Ta moje bude první!!

Můj konzultant prof. Greg Carbone mi odmítl dvě předchozí témata a já jsem ráda, že to ten parchant udělal, pokud omluvíte mé výrazivo. Chtěl mi odmítnout i tohle, z důvodů, kterými Vás nebudu otravovat, ale já se rozhodla použít Vašeho příkladu. Uchopila jsem do svých něžných ruček Carbonův osobní spis. Věděla jsem, že ten chlap je moc dokonalý, než aby byl skutečný. Před několika lety měl něco s jednou studentkou, kterou učil – a pak byl takový blbec, že si na ni zasedl, když se s ním rozešla. Takže si stěžovala – ne na sex, ale na špatnou známku. Nešlo o nic protizákonného (holce bylo dvacet), ale ten šmejda jí dal pětku, i když si zasloužila jedničku. Všechno se to ututlalo, holka dostala svou jedničku a „refundovali“ jí roční školné – nepochybně úplatek, i když se to tak nenazvalo.

Dneska se dá vyhledat každý, tak jsem si ji našla a zavolala jí. Jmenuje se Molly Dentonová a teď dělá u policie ve Worcesteru, stát Massachusetts – vyznamenaný poručík na oddělení vražd, představte si to. Páni, ta mi tedy o mém konzultantovi pověděla věci! Takže jsem se vydala na schůzku s Carbonem vyzbrojena pěknou atomovkou, čistě jen pro každý případ.

Škoda že jste tam nebyl. Byla to krása. Ještě než jsem předložila nový návrh tématu práce, zmínila jsem se mile a zdvořile, že máme společnou známou: Molly Dentonovou. A překrásně jsem se na něj usmála, jen abych měla jistotu, že to pochopil. Úplně zbledl. Div se nepřerazil, aby převedl řeč zpátky k mé práci, chtěl o ní všechno vědět, pozorně naslouchal, okamžitě souhlasil s tím, že tak báječný návrh na soutěžní práci už léta neslyšel, a slíbil, že to osobně prosadí u fakultního výboru. A pak – to je na tom nejlepší – doporučil, abych do Roaring Fork odjela „co nejdříve“. Byl zkrátka tvárný jako máslo.

Zrovna začaly zimní prázdniny, a tak za dva dny vyrazím do Roaring Fork! Držte mi palce. A kdyby se Vám chtělo, napište mi zpátky prostřednictvím Vašeho kámoše Proctora, který ode mě dostane adresu k přeposílání pošty hned, jak ji budu mít.

Zdraví Vás

Corrie

P. S. Málem jsem Vám zapomněla povědět jednu věc, která na mé práci patří k těm nejlepším. Věřte tomu nebo ne, poprvé jsem se o tom zabijákovi grizzlym dozvěděla z deníku Arthura Conana Doylea! Doyle sám to nevy-

sllechl od nikoho menšího než od Oscara Wildea u jedné slavnostní večere v Londýně roku 1889. Zdá se, že Wilde byl sběratelem hrůzostrašných příběhů a tenhle pochytil při přednáškovém turné po americkém Západě.

Sluha, stojící ve stínu, sledoval, jak jeho prapodivný zaměstnavatel dočítá dopis. Dlouhé, bílé prsty jako by ochably a list sklouzl na stůl. Ruka se pohnula, uchopila sklenku pastisu, podvečerní vánek něžně zvedl papír a odnesl ho přes zábradlí balkonu, přes koruny citroníků, až odplachtil do modré prázdnoty, bezcílně se třepetal a převracel, až zmizel z dohledu – neviditelný, nepovšimnutý a zcela lhostejný bledému muži v černém obleku, sedícímu na osamělém balkonu vysoko nad mořem.

4

POLICEJNÍ ODDĚLENÍ městečka Roaring Fork sídlilo v neuvěřitelně malebné klasické viktoriánské budově, postavené z červených cihel, jež stála v zeleném parku na pozadí nádherných zasněžených vrcholků. Před ní se tyčila tříapůlmetrová socha Spravedlnosti, pokrytá sněhem, a – kupodivu – neměla tradičně zavázané oči.

Corrie Swansonová si sehnala všechnu dostupnou literaturu o Roaring Fork a přečetla si kdeco o této soudní budově, která byla proslulá četnými slavnými obžalovanými, již prošli jejími dveřmi, od Huntera S. Thompsona až po sériového vraha Teda Bundyho. Roaring Fork, jak věděla, bylo náramné rekreační středisko. Nalézaly se tu nejdražší nemovitosti v celé zemi. To bylo nadmíru protivné, jelikož byla nucena ubytovat se v městečku Basalt, čtyřicet kilometrů odtud po klikaté silnici číslo 82, v ubohém motelu řetězce Cloud Nine, s lepenkovými stěnami a hrbolatou postelí, za omračující cenu 109 dolarů za noc. Byl první prosincový den a lyžařská sezóna už se rychle rozbíhala. Z peněz, které si vydělala při studiu na Akademii Johna Jaye – a z peněz zbylých z balíku, který jí agent Pendergast vnutil před rokem, když ji za zlých časů poslal bydlet k otci – si našetřila skoro čtyři tisíce dolarů. Ale při sto devíti dolarech za nocleh, plus jídlo, plus absurdních devětatřicet babek denně, které platila za auto z půjčovny, se ta částka pěkně rychle rozplyne.

Zkrátka – neměla času nazbyt.

Potíž byla v tom, že jak horlivě usilovala o schválení tématu své práce, trochu lhala. No, možná o něco víc než trochu. Sdělila Carbonovi a fakultnímu výboru, že získala svolení prozkoumat ostatky: neomezený přístup. Pravda byla taková, že několik e-mailů, které poslala náčelníkovi policejního oddělení v Roaring Fork, o němž usoudila, že je oprávněn poskytnout jí přístup, zůstalo bez odpovědi, a telefonáty zrovna tak. Ne že by k ní byl někdo hrubý – byla to prostě taková dobrosrdečná nevšimavost.

Když včera napochodovala na policejní stanici osobně, podařilo se jí konečně vymámit schůzku s náčelníkem Stanleyem Morrisem. Teď vešla

do budovy a přistoupila k recepčnímu pultu. K jejímu překvapení u něj neseděl ramenatý policajt, nýbrž dívka, která se zdála být ještě mladší než Corrie sama. Byla docela hezká, se smetanovou pletí, tmavýma očima a plavými vlasy, sahajícími k ramenům.

Corrie k ní přistoupila a dívka se usmála.

„Vy jste, hm, policistka?“ zeptala se Corrie.

Dívka se rozesmála a zavrtěla hlavou. „Ještě ne.“

„Tak co tedy – recepční?“

Dívka znovu zavrtěla hlavou. „Stážuju na stanici přes zimní prázdniny. Dneska mám prostě službu na recepci.“ Odmlčela se. „Ráda bych se jednou dostala k policii.“

„To jsme dvě. Já studuju na Akademii Johna Jaye.“

Dívka vyvalila oči. „Nekecejte!“

Corrie jí podala ruku. „Corrie Swansonová.“

Dívka ji stiskla. „Jenny Bakerová.“

„Jsem objednaná k náčelníku Morrisovi.“

„No ano.“ Jenny nahlédla do knihy schůzek. „Čeká vás. Jděte rovnou dál.“

„Díky.“ To byl dobrý začátek. Corrie se snažila ovládnout svou nervozitu a nemyslet na to, co se stane, pokud jí náčelník odepře přístup k ostatkům. Přinejmenším na tom závisí její soutěžní práce. A utratila už celé jmění, aby se sem dostala, včetně neproplatitelných letenek a tak dále.

Dveře do náčelníkovy kanceláře byly otevřené, a když vstoupila, muž vstal zpoza psacího stolu, obešel ho a podal jí ruku. Jeho vzezření ji ohromilo: malý, kulatoučký, veselý mužík s rozzářeným obličejem, plešatým temenem a v pomačkané uniformě. Kancelář odrážela dojem neformálnosti v podobě starého, pohodlného koženého nábytku a psacího stolu, na němž panoval přívětivý nepořádek, tvořený papíry, knihami a rodinnými fotografiemi.

Náčelník ji odvedl k sedací soupravě v rohu, kam obstarožní sekretářka přinesla na podnosu kávu v papírových kelímcích, cukr a smetanu. Corrie, která sem dorazila předevčírem a ještě pořád trochu trpěla pásmovou nemocí, si posloužila a odřekla si své obvyklé čtyři lžičky cukru, načež byla svědkem toho, jak si jich náčelník Morris sype do kelímku celých pět.

„No,“ opřel se Morris dozadu, „vypadá to, že tu máte velmi zajímavý projekt.“

„Děkuji,“ řekla Corrie. „A díky, že jste mě tak narychlo přijal.“

„Ojakživa mě fascinuje minulost Roaring Fork. Ten zabiják grizzly patří k místnímu folklóru, aspoň pro ty z nás, kdo se vyznají v historii. To je dneska málokdo.“

„Tenhle výzkumný projekt představuje takřka ideální možnost,“ vrhla se Corrie do svého pečlivě naučeného proslovu. „Je to skutečná příležitost rozvinout vědecké metody forenzní kriminologie.“ Nadšeně mluvila, zatímco náčelník Morris pozorně poslouchal, bradu zádumčivě podepřenou jednou měkkou ručkou. Corrie nevynechala žádný ze zásadních bodů: jak její projekt určitě upoutá pozornost celostátního tisku a vrhne dobré světlo na policejní oddělení v Roaring Fork; jak moc si bude Akademie Johna Jaye – přední policejní škola Spojených států – vážit jeho spolupráce; jak s ním Corrie bude samozřejmě úzce spolupracovat a dodrží veškerá stanovená pravidla. Pustila se i do zrevidované verze vlastního příběhu: jak chtěla být odmalička policistkou; jak získala stipendium na prestižní policejní škole; jak se nadřela – a pak na závěr přidala nadšený projev o tom, jak obdivuje jeho postavení a jak je to ideální, pracovat v tak zajímavé a krásné obci. Přeháněla, jak jen si troufala, a s uspokojením pozorovala, že náčelník reaguje příkyvováním, úsměvy a rozmanitými pochvalnými zvuky.

Když skončila, zasmála se co nejpřirozeněji a řekla, že se moc rozpovídala a tuze ráda by si vyslechla jeho názor.

Na to si náčelník Morris znovu lokl kávy, odkašlal si, pochválil ji za úsilí a podnikavost, sdělil jí, jak velice si váží toho, že přijela a – ještě jednou – jak zajímavě její projekt působí. Ano, opravdu. Bude si to samozřejmě muset rozmyslet a konzultovat to s místním úřadem koronera a s historickou společností a ještě s několika dalšími, aby získal jejich stanoviska, a nakonec by se k tomu měl patrně vyjádřit městský právník... A pak dopil kávu a položil dlaně na područky křesla s výrazem, jako by se chystal vstát a ukončit schůzku.

Katastrofa. Corrie se zhluboka nadechla. „Můžu k vám být docela upřímná?“

„Ale jistě.“ Znovu se uvelebil v křesle.

„Trvalo mi celé věky, než jsem schrástila peníze na tenhle projekt. Musela jsem ke stipendiu chodit ještě do dvou zaměstnání. Roaring Fork je jedno z nejdražších míst v zemi a už jen to, že tady jsem, mě stojí uciněné jmění. Čekání na povolení mě přivede na mizinu.“

Odmlčela se, nadechla se.

„Upřímně, náčelníku Morrisi, jestli se budete radit se všemi těmi lidmi, potrvá to dlouho. Možná týdny. Každý bude mít jiný názor. A pak, ať rozhodnete, jak chcete, někdo bude mít pocit, že jste ho přeskočil. Mohlo by to dopadnout kontroverzně.“

„Kontroverzně,“ opakoval náčelník polekaným a znechuceným hlasem.

„Smím vám navrhnout jednu alternativu?“

Náčelník se zatvářil maličko překvapeně, ale ne úplně zaskočeně. „Samozřejmě.“

„Jak já to chápu, jste plně oprávněn dát mi svolení. Takže...“ Odmlčela se a pak se rozhodla, že prostě vyloží karty na stůl, úplně nepřibarvené. „Byla bych vám neuvěřitelně vděčná, kdybyste mi, prosím, prostě to svolení teď hned dal, abych se mohla co nejrychleji pustit do výzkumu. Stačí mi dva dny s ostatky plus možnost odebrat pár vzorků kostí k další analýze. To je všechno. Čím rychleji to proběhne, tím líp pro všechny. Ty kosti tu jen tak leží. Mohla bych být hotová dřív, než si toho někdo vůbec všimne. Nedávejte lidem čas vznášet námitky. Prosím, náčelníku Morrisi – je to pro mě *moc* důležité!“

Končilo to zoufaleji, než měla Carrie v úmyslu, ale viděla, že to opět zapůsobilo.

„Inu, inu,“ řekl náčelník, přičemž si zase odkašlával a hekal a funěl. „Chápu vaše stanovisko. Hmmm. O kontroverze nestojíme.“

Naklonil se přes okraj křesla, natáhl krk ke dveřím. „Shirley? Ještě kávu!“ Sekretářka se vrátila s dalšími dvěma papírovými kelímky. Náčelník si znovu navršil do svého kelímku ohromující množství cukru, pohrával si se lžičkou, se smetanou, donekonečna míchal kávu a přitom nepřestával vraštit čelo. Nakonec odložil plastovou lžičku a pěkně dlouze si lokl.

„Jsem velice nakloněný vašemu návrhu,“ řekl. „Velice. Něco vám povím. Je teprve poledne. Jestli chcete, teď vás odvezu a ukážu vám ty rakve. Samozřejmě nemůžete doslova manipulovat s ostatky, ale získáte představu, co tam je. A já pro vás budu mít odpověď zítra ráno. Co vy na to?“

„To by bylo skvělé! Děkuju vám!“

Náčelník Morris zazářil. „A jen mezi námi, myslím, že se můžete spolehnout, že ta odpověď bude kladná.“

A jak vstávali, Corrie se musela opravdu bránit tomu, aby toho člověka neobjala.

5

CORRIE VKLOUZLA na místo spolujezdce v policejním voze, vedle náčelníka, který se zřejmě obešel bez řidiče a vozil se sám. Auto nebylo obvyklý Crown Vic, nýbrž Jeep Cherokee, vybavený tradiční policejní sirénou; na boku měl namalovaný městský znak Roaring Fork – osikový list – uprostřed šesticípé šerifské hvězdy.

Corrie si uvědomila, že měla obrovské štěstí. Náčelník působil jako slušný, dobromyslný člověk, a ačkoliv zřejmě neměl zrovna nejpevnější páteř, byl rozumný i inteligentní.

„Už jste někdy byla v Roaring Fork?“ zeptal se Morris, když otočil klíčkem v zapalování a vůz burácivě ožil.

„Nikdy. Ani neumím lyžovat.“

„Dobrotivé nebe. To se musíte naučit. Máme tady vrcholnou sezónu – Vánoce na krku a tak dále –, takže to uvidíte v plné nádheře.“

Džíp se sunul po East Main Street a náčelník začal ukazovat některé historické pamětihodnosti – městskou radnici, historický hotel Sebastian, různá proslulá viktoriánská sídla. Všechno bylo vyzdobeno svátečním osvětlením a girlandami z jedlového chvojí, na střechách i na větších stromů ležel sníh a okna byla zamrzlá. Bylo to jako vystřižené z barvotiskové vánoční pohlednice. Projížděli obchodní čtvrtí, v ulicích se městnalo víc drahých butiků než na zlaté míli Páté avenue. Bylo to úžasné, jak se chodníky hemžily nakupujícími, zahalenými v kožešinách a diamantech anebo v elegantních lyžařských úborech, s plnými nákupními taškami. Provoz se sunul tempem ledovce; plazili se ulicí vecpaní mezi hummery, terénní mercedesy, range rovery, porsche cayenny – a sněžnými skútry.

„Omlouvám se za ten provoz,“ řekl náčelník.

„Děláte si legraci? Je to úžasné,“ řekla Corrie a málem visela z okna, jak sledovala přehlídku obchodů, které míjeli: Ralph Lauren, Tiffany, Dior, Louis Vuitton, Prada, Gucci, Rolex, Fendi, Bulgari, Burberry, Brioni, výlohy přecpané drahým zbožím. Jako by to vůbec nemělo konce.

„Množství peněz v tomhle městě se vymyká všem statistikám,“ řekl náčelník. „A upřímně řečeno, z hlediska policie to bývá problém. Spousta těch lidí si myslí, že předpisy se na ně nevztahují. Ale na policejním oddělení v Roaring Fork zacházíme s každým – a tím chci říct opravdu s každým – stejně.“

„Dobrá politika.“

„V takovémhle městě je to jediná možná politika,“ řekl, nikoli bez náznaku pompéznosti, „tady je skoro každý celebrita, miliardář nebo obojí.“

„To musí být magnet na zloděje,“ poznamenala Corrie, aniž přestávala zírat na drahé obchody.

„Kdepak. Kriminalita je tu skoro nulová. Jsme tady hodně izolovaní, víte. Vede sem jen jedna silnice – dvaasmdesátka, která bývá v zimě jako překážková dráha a často se musí kvůli sněhu uzavřít – a naše letiště používají jen soukromé tryskáče. Pak je tu cena za samotný pobyt zde – která hodně přesahuje možnosti každého zlodějíčka. Pro zloděje jsme moc drazí!“ Vesele se zasmál.

Mně to povídej, pomyslela si Corrie.

Míjeli teď několik bloků čehosi, co vypadalo jako replika městečka z westernu: bary s lítačkami, úřadovny ověřující ryzost kovů, obchody se smíšeným zbožím, dokonce i pár očividných nevěstinců s křiklavě pomalovanými okny. Všechno bylo bez poskvrnky, úpravné a čisté, od nablýskaných plivátek na vyvýšených dřevěných chodnících až po vysoká falešná průčelí budov.

„Co to je?“ zeptala se Corrie a ukázala na rodinu, která se fotografovala před saloonem Ideal.

„To je Staré město,“ odvětil náčelník. „Zbytky nejstarší části Roaring Fork. Léta tu ty budovy jen tak stály a rozpadaly se. Potom, když se lyžařské středisko rozjelo, byla snaha to všechno zbourat. Jenže někdo dostal nápad zrestaurovat staré město duchů a udělat z něj něco jako muzeum minulosti Roaring Fork.“

Disneyland zkřížený s lyžařským střediskem, pomyslela si Corrie a žasla nad anachronismem tohoto hloučku starých relikvií uprostřed pařeňště okázalého konzumu.

Jak civěla na pěkně udržované stavby, přehnal se kolem smečka sněžných skútrů, za nimiž se zvedala oblaka prašanu.

„Co je to se všemi těmi sněžnými skútry?“ zeptala se.

„Roaring Fork má živou kulturu sněžných skútrů,“ sděloval náčelník. „Město je proslulé nejen sjezdovkami a běžkařskými stopami, ale taky dráhami pro sněžné skútry. Je jich tu spousta kilometrů – většinou využívají

bludiště starých hornických silnic, které ještě pořád existují v horách nad městem.“

Konečně opustili nákupní čtvrť a po několika odbočeních minuli parčík, plný zasněžených balvanů.

„Stoletý State Park,“ vysvětloval náčelník. „Ty kameny patří ke Svatyni Johna Denvera.“

„Johna Denvera?“ otrásla se Corrie.

„Každý rok se fanoušci shromažďují ve výroční den jeho smrti. Je to opravdu dojemný zážitek. Jaký to byl génius – a taková ztráta.“

„Ano, rozhodně,“ opáčila Corrie rychle. „Miluju jeho dílo. ‚Rocky Mountain High‘ – moje úplně nejmilejší píseň.“

„Ještě pořád mi vhání slzy do očí.“

„Jasně. Mně taky.“

Opustili spleť ulic v centru města a pokračovali vzhůru, nádherným lesem obřích jedlí, obtěžkaných sněhem.

„Proč ten hřbitov vykopali?“ zeptala se Corrie. Zнала samozřejmě odpověď, ale zajímalo ji, co nového by jí ještě náčelník mohl osvětlit.

„Před námi je velice exkluzivní výstavba, zvaná Výšiny – domy za deset miliónů dolarů, velké pozemky, soukromý přístup do hor, exkluzivní klub. Je to nejlepší část města a přináší ohromně velké částky do rozpočtu. Staré peníze a tak dále. Koncem sedmdesátých let, v počátečním stadiu výstavby, získaly Výšiny ‚Krchov‘ – kopec s původním městským hřbitovem – a taky povolení ho přestěhovat. To bylo v době, kdy se takové věci ještě směly. Každopádně před dvěma lety tohle právo developeri uplatnili, aby mohli na tom kopci postavit soukromé lázně a novou klubovnu. Byl kolem toho samozřejmě rozruch a město je žalovalo. Jenže si sehnali pěkně mazané právníky a taky tu smlouvu z roku 1978, podepsanou a ověřenou, s neprůstřelnými formulacemi. A tak vyhráli, hřbitov se nakonec vykopal a je to tady. Prozatím se ostatky skladují ve skladišti na hoře. Nezbylo nic než knoflíky, boty a kosti.“

„A kam je tedy přestěhují?“

„Developeri mají v plánu znovu je pohřbít na nedalekém pozemku, hned jak přijde jaro.“

„Ještě pořád jsou kolem toho rozpory?“

Náčelník mávl rukou. „Jak se to vykopalo, rozruch přestal. Stejně nešlo o ty ostatky – šlo o uchování historického hřbitova. Jakmile zmizel, lidi ztratili zájem.“

Jedle vystřídal široké, překrásné údolí, třpytící se v poledním světle.

Na bližším konci stála prostá, ručně tesaná tabule překvapivě skromných rozměrů, na níž stálo:

VÝŠINY
POUZE PRO ČLENY
PROSÍM, HLASTE SE NA STRÁŽNICI

Za tabulí se tyčila masivní zeď z říčních kamenů, do níž byla vsazena litinová brána. Vedle ní stála strážnice jako z pohádky, se sedlovou střechou z cedrových šindelů a šindelovými stěnami. Dno údolí bylo poseto gigantickými sídly, skrytými mezi stromy, stejně jako úbočí, jež se tyčila za nimi; nad jedlemi vykukovaly obrysy střech – mnohé s kamennými komíny, z nichž stoupal kouř. Za tím vším se rozkládala lyžařská oblast, spleť tratí klikatících se k vrcholům několika hor a vysoký hřeben s dalšími sídly, to vše na pozadí zářivě modré horské oblohy, po níž tu a tam plula oblaka.

„Jedeme tam?“ zeptala se Corrie.

„Skladiště je bokem od výstavby, na okraji sjezdovek.“

Strážný mávnutím ruky pustil náčelníka dovnitř a vydali se po klikaté dlážděné cestě, krásně protažené a odhrabané. Ne, ne odhrabané. Silnice byla podivně prostá ledu a zcela suchá, na okrajích nebyla ani stopa navršeného nebo odhrabaného sněhu.

„Vyhřívaná vozovka?“ zeptala se Corrie, když míjeli budovu, která byla zřejmě klubovnou.

„To tady není nic mimořádného. Vrchol odklizení sněhu – vločky se vypaří, jen co dopadnou.“

Silnice stoupala, pokračovala po kamenném mostu nad zamrzlým potokem – který náčelník označil jako Silver Queen Creek – a pak prošli branou pro dopravní obsluhu. Za ní, ohraničeno vysokým plotem, ostře se rýsujícím proti lyžařskému svahu, stálo na kusu vyrovnaného terénu několik velkých skladišť z prefabrikátů. Podél stěn jim visely třímetrové rampouchy, třpytící se na slunci.

Náčelník zajel do protaženého prostoru před největším hangárem, zaparkoval a vystoupil. Corrie ho následovala. Bylo chladno, ale ne nesnesitelně, asi pět až sedm stupňů pod nulou a bezvětrí. V jednom křídle velikých vrat do skladiště byla zasazena menší dvířka, která náčelník Morris odemkl. Corrie ho následovala do tmavého prostoru a okamžitě ji zasáhl zápach. A přesto nebyl nepříjemný, žádný pach rozkladu. Jen hutná hlína.

Náčelník stiskl dlaní řadu vypínačů a sodíkové výbojky ve střeše se rozsvítily a zalily všechno žlutou září. Když už, pak bylo v hangáru chladněji

než venku a Corrie si přitáhla kabát k tělu; zachvěla se. V přední části skladiště, prakticky hned za vraty, stála řada šesti sněžných skútrů, skoro všechny stejné značky. Za nimi v řadě staré rolby, některé na pohled takřka starožitné, s obrovskými pásy a zaoblenými kabinami, blokovaly výhled dozadu. Proplekli se mezi rolbami do otevřeného prostoru. Zde byl improvizovaný hřbitov, rozložený na nepromokavých plachtách: úhledné řady bleděmodrých plastových rakví toho druhu, jaký používají soudní ohledači při odvozu ostatků z místa činu.

Přistoupili k nejbližší řadě a Corrie se podívala na první bednu. Na víku byla lepicí páskou připevněná velká karta s vytištěnými informacemi. Corrie si klekla, aby ji přečetla. Na kartě stálo, kde byly ostatky na hřbitově nalezeny, a také fotka hrobu in situ; bylo tu volné místo k zaznamenání, zda byl hrob označený náhrobkem, a pro další fotografii. Každý předmět byl očíslovaný, zkatalogizovaný a uspořádaný. Corrie pocítila úlevu: s dokumentací tady problémy nebudou.

„Náhrobky jsou tamhle,“ řekl náčelník Morris. Ukázal k protější zdi, podél níž byla seřazena různorodá sbírka náhrobků – několik přepychových z břidlice či mramoru, ale většinou balvany či desky s vytesanými písmeny. I ty byly zkatalogizované a opatřené kartami.

„Máme tu asi sto třicet lidských ostatků,“ řekl náčelník. „A skoro stovku náhrobků. U těch ostatních... nevíme, o koho jde. Možná měly dřevěné označení, nebo se třeba některé náhrobní kameny ztratily nebo je někdo ukradl.“

„Byly na některých identifikované oběti medvěda?“

„Na žádných. Jsou tradiční – jméno, datum a někdy citát z bible nebo nějaký standardní náboženský epitaf. Příčina smrti se běžně na náhrobku neuvádí. A to, že někoho sežere medvěd, nechce člověk zrovna připomínat.“

Corrie přikývla. Vlastně na tom nezáleželo – už si sestavila seznam obětí při vyhledávání ve starých zprávách z místních novin.

„Bylo by možné jedno to víko otevřít?“ zeptala se.

„Nevidím důvod, proč by to nešlo.“ Náčelník uchopil rukojeť nejbližší rakve.

„Počkejte, mám seznam.“ Corrie se chvíli přehrabovala v kabelce a pak vytáhla složku. „Podíváme se na jednu z obětí.“

„Fajn.“

Několik minut bloumali mezi rakvemi, až Corrie našla tu, na níž se označení shodovalo se jménem z jejího seznamu. Emmet Bowdree. „Tuhle, prosím,“ řekla.

Morris uchopil držadlo a zvedl víko.

Uvnitř byly pozůstatky zetlelé rakve z borového dřeva, v níž ležela kostra. Víko se rozpadlo a jeho kusy ležely kolem kostry a na ní. Corrie se na ni dychtivě zadívala. Kostí obou paží a jedné nohy ležely bokem; lebka byla rozdrčená; hrudník rozervaný; a oba femury byly rozlámané na kusy, rozdrčené mocnými čelistmi, které se nepochybně snažily dostat k morku. Při svém studiu na Akademii Johna Jaye Corrie prozkoumala mnoho koster se známkami perimortálního násilí, ale nic – *nic* – se tomuhle nevyrovnalo.

„Ježíši, ten medvěd se na něm fakt podepsal,“ zamumlal Morris.

„To máte pravdu.“

Corrie si při zkoumání kostí něčeho všimla: slabých stop na rozbitém hrudním koši. Poklekla a podívala se důkladněji, snažila se je rozeznat. Kristepane, potřebuje lupu. Zatékala očima kolem sebe a – na rozdrce-
ném femuru – zaznamenala další, podobnou stopu. Natáhla ruku a zvedla kost.

„Jejda, pozor, nesahat!“

„Potřebuju to jen prozkoumat trochu důkladněji.“

„Ne,“ řekl náčelník. „Vážně, to už stačilo.“

„Jenom chvíličku,“ prosila Corrie.

„Pardon.“ Zasunul víko zpátky na místo. „Později budete mít času habaděj.“

Corrie ohromeně vstala, vůbec si nebyla jistá tím, co viděla. Mohla si to jen namlouvat. Každopádně ty stopy určitě musely být předsmrtné: v tom nebylo nic záhadného. Roaring Fork bývalo v těch časech drsné místo k životu. Možná ten chlapík přežil zápas na nože. Potřásla hlavou.

„Radši půjdeme,“ řekl náčelník.

Vyšli do blankytného jasu, záře odražená od třpytivé sněhové pokrývky je téměř oslepila. Ale ať se snažila, jak chtěla, Corrie se nedokázala tak docela zbavit prapodivného neklidu.

6

TELEFONÁT PŘIŠEL NAZÍTRÍ RÁNO. Corrie seděla v městské knihovně a četla si o dějinách městečka. Byla to výtečná knihovna, sídlící v moderní budově, postavené v aktualizovaném viktoriánském slohu. Interiér byl nádherný, hektary leštěného dubu, klenutá okna, tlusté koberce a nepřímé osvětlení, které všechno zalévalo teplou září.

Historická část knihovny byla učiněné umělecké dílo. Knihovník, který měl tohle oddělení na starosti, Ted Roman, byl velmi ochotný. Vyklubal se z něj roztomilý kluk kolem pětadvaceti, pružný a vysportovaný, nedávný absolvent Utažské univerzity; dal si dva roky volna, aby si užil lyžování. Vyprávěla mu o svém výzkumném projektu a o setkání s náčelníkem Morrisem. Ted pozorně naslouchal, kladl inteligentní otázky a ukázal jí, jak používat historický archiv. Navrch k tomu všemu ji pozval zítra večer na pivo. A ona přijala.

Alba starých novin, vyhlášek a veřejných oznámení z časů stříbrné horečky měla knihovna krásně digitalizovaná ve formátu pdf, kde se dalo dobře vyhledávat. Během několika hodin se jí podařilo vytáhnout desítky článků o dějinách Roaring Fork a o zabijáku grizzlym, úmrtní oznámení a všemožné memorabilie, které s tím souvisely – daleko víc, než co získala v New Yorku.

Městečko mělo fascinující minulost. V létě roku 1873 se srdnatá tlupa prospektorů z Leadvillu odvážíla čelit hrozbě indiánského kmene Utů a překročila Kontinentální předěl, aby pronikla do neprozkoumaného teritoria na západ od něj. Tam pak spolu s dalšími, kteří je následovali, objevili největší ložiska stříbra v dějinách USA. Následovala stříbrná horečka, kdy si tlupy prospektorů kolíkovaly zábory po celých horách, lemuujících řeku Roaring Fork. Vyrostlo tu město včetně stoup k drcení rudy a nakvap vybudované hutě, kde se stříbro a zlato oddělovaly od hlušiny. Zanedlouho se kopce hemžily prospektory, doly a odlehlými tábory, zatímco město samo se plnilo důlními inženýry, odborníky na určování ryzosti, uhlíři, dělníky z pil, kováři, majiteli saloonů, kupci,

povozníky, děvkami, nádeníky, klavíristy, hazardními hráči, podvodníky a zloději.

K prvnímu napadení došlo na jaře roku 1876. Na odlehlém záboru vysoko na Smuggler Mountain medvěd zabil a sežral jednoho osamělého horníka. Trvalo celé týdny, než ho někdo začal pohřešovat, a v důsledku toho nebyla mrtvola objevena hned, ale vysokohorský vzduch ji uchoval dostatečně na to, aby mohla vypovědět svůj hrůzostrašný příběh. Tělo bylo rozsápané, očividně medvědem, pak vykuchané, údy utrhané. Zdálo se, že medvěd se v průběhu týdne vracel, aby pokračoval v hodování, protože většina kostí byla zbavena masa, jazyk a játra chyběly, střeva a orgány byly roztahané kolem a víceméně zkonsumované.

Tenhle vzorec se pak ještě desetkrát v průběhu léta opakoval.

Od samého počátku trápili Roaring Fork – a vlastně i většinu území Colorada – agresivní grizzlyové, které zahrnovalo do větších nadmořských výšek osídlování níže položených údolí. Medvěd grizzly – jak bylo s rozkoší uváděno téměř ve všech novinových zprávách – patřil k jednomu z mála zvířat, o nichž je známo, že loví a zabíjí člověka kvůli potravě.

Během toho dlouhého léta útočný grizzly zabil a sežral jedenáct horníků a prospektorů na různých odlehlých nalezištích. Zvíře mělo velké teritorium, které naneštěstí zahrnovalo značnou část výše položeného území, na němž se stříbro nalézalo. Útoky vyvolávaly paniku široko daleko. Federální zákon však vyžadoval, aby horníci „pracovali na záboru“, pokud si na něj chtěli udržet práva, takže i v dobách nejvyšší hrůzy většina horníků odmítala opustit svá stanoviště.

Několikrát vznikly skupiny lovců, kteří se vydali pronásledovat grizzlyho, ale bez sněhu se dala šelma v kamenitých horských oblastech nad hranicí lesa těžko stopovat. Přesto skutečný problém, jak Corrii připadalo, spočíval v tom, že lovci nijak nedychtili medvěda najít. Jako by trávili víc času organizováním v saloonech a pronášením proslovů, než v terénu skutečným stopováním medvěda.

Útoky přestaly na podzim roku 1876, těsně předtím, než napadl první sníh. Časem lidé nabyli dojmu, že se medvěd odstěhoval jinam, uhynul nebo se možná uložil k zimnímu spánku. Napřesrok na jaře panovaly určité obavy, ale když k novým napadením nedošlo...

Corrie ucítila, jak jí vibruje telefon, vytáhla ho z kabelky a uviděla, že jde o telefonát z policejní stanice. Rozhlédla se, zaznamenala, že knihovna je prázdná – až na lyžaře knihovníka, který seděl u svého stolu a četl Jacka Kerouaka –, a usoudila, že to může klidně vzít.

Nebyl to však náčelník. Volala jeho sekretářka. Než stihla Corrie odříkat

obvyklé zdvořilosti, dáma už mluvila, rychle a zadýchaně. „Náčelník se moc omlouvá, opravdu moc se omlouvá, ale ukázalo se, že vám nemůže dát souhlas k prozkoumání ostatků.“

Corrii vyschlo v ústech. „Cože?“ zasípala. „Počkejte moment...“

„Celý den mu zabírají nějaké schůze, tak mě požádal, abych vás zavolala. Víte...“

„Ale on říkal...“

„Prostě to nebude možné. Je mu moc líto, že vám nemůže pomoci.“

„Ale proč?“ vypravila ze sebe.

„Nevím nic konkrétního. Omlouvám se...“

„Můžu s ním mluvit?“

„Celý den schůzuje a hm, až do konce týdne.“

„Do konce *týdne*? Ale ještě včera tvrdil...“

„Je mi líto, už jsem vám říkala, že mi nesdělil své důvody.“

„Podívejte,“ řekla Corrie a bez valného úspěchu se snažila ovládnout hlas, „ještě včera mi tvrdil, že s tím nebude žádný problém. Že to schválí. A teď si to rozmyslí, nechce říct proč a... a pak vám hodí na krk úkol poslat mě do háje! To není fér!“

Corrii se dostalo závěrečného mrazivého *Škoda, že vám nemohu nijak pomoci, ale rozhodnutí je konečné*, po němž následovalo rázné cvaknutí. Linka oněměla.

Corrie si sedla, praštila dlaní do stolu a vykřikla: „Krucí, krucí, *krucí!*“ Pak vzhlédla. Ted na ni hleděl vyvalenýma očima.

„Ach ne,“ zakryla si Corrie ústa. „Vyrušila jsem celou knihovnu.“

S úsměvem zvedl ruku. „Jak vidíš, momentálně tu nikdo není.“ Zaváhal, pak obešel svůj stůl a přistoupil k ní. Znovu promluvil hlasem ztlumeným do šepotu. „Asi chápu, co se tady děje.“

„Vážně? To bych tedy ráda, abys mi to vysvětlil.“

I když kolem nikdo nebyl, ztlumil hlas ještě víc. „*Paní Kermodeová*.“

„Kdo?“

„Paní Betty Brown Kermodeová dostala policejního náčelníka.“

„Kdo je Betty Brown Kermodeová?“

Obrátil oči v sloup a kradmo se rozhlédl kolem sebe. „Kde začít? Za prvé, patří jí Městské a horské reality, což je *hlavní* realitní agentura ve městě. Je předsedkyní Asociace obyvatel Výšin a byla to ona, kdo si vynutil přestěhování hřbitova. Je v podstatě jedna z těch samolibých lidí, co řídí všechno a všechny a nesnesou odpor. Pravda je taková, že skutečnou moc v tomhle městě má ona.“

„Taková ženská má vliv na náčelníka policie?“

Ted se rozesmál. „Setkala ses s Morrisem, ne? Milý chlápek. *Každý* má na něj vliv. Ale ona nejvíc. Povídám ti, že z ní jde strach – ještě víc než z toho jejího švagra, Montebella. Morris měl určitě jednoznačně v úmyslu ti to povolení dát – dokud nezavolal Kermodeové.“

„Ale proč by mi v tom chtěla bránit? Čemu by to uškodilo?“

„To,“ pravil Ted, „budeš muset zjistit.“

7

NAZÍTRÍ V DEVĚT RÁNO zastavila Corrie auto z půjčovny u brány Výšin. Strážný – zdaleka ne tak přívětivý, jako když tudy posledně projížděla s policejním náčelníkem – věnoval dlouhý, nepříjemný čas kontrole jejího průkazu a telefonickému ověřování její domluvené schůzky, přičemž celou dobu vrhal nevraživé pohledy na její auto.

Corrie si dávala pozor, aby zůstala zdvořilá, a posléze pokračovala po silnici směrem ke klubovně a kancelářím developera. Objevil se před ní shluk budov na dně údolí: byly malebné, zasněžené a ověncené rampouchy, z kamenných komínů se jim kouřilo. Za nimi, o kus dál na protější straně údolí, zakrytého sněhovou pokrývkou, uviděla Corrie velkou hliněnou jizvu probíhající stavby – nepochybně nová klubovna a lázně. Pozorovala bagry a nakladače, pilně pracující na hloubení základů. Nemohla se ubránit myšlence, proč potřebují novou klubovnu, když ta stará vypadá přímo úžasně.

Zastavila na parkovišti pro návštěvy a vstoupila do klubovny, kde ji sekretářka nasměrovala ke kancelářím Městských a horských realit.

Přijímací prostory Městských a horských byly přepychové – samé dřevo a kámen, s indiánskými koberečky na stěnách, působivým lustrem zhotoveným z jeleních parohů, nábytkem z kůže a dřeva v kovbojském stylu a s kamenným krbem, v němž hořela opravdová polena. Corrie si sedla a připravila se na dlouhé čekání.

O hodinu později byla konečně uvedena do kanceláře paní Kermodeové, prezidentky Městských a horských a ředitelky Asociace Výšin. Corrie se oblékla co nejsolidněji, do šedého kostýmu s bílou blůzou a lodiček s nízkými podpatky. Byla jednoznačně odhodlaná zachovat klid a získat si paní Kermodeovou lichotkami, šarmem a přesvědčováním.

Včera odpoledne vynaložila všechny síly, aby vyhrabala na Kermodeovou nějakou špínu; držela se pendergastovského pravidla, že chcete-li od někoho něco, vždycky musíte mít na výměnu něco „hnusného“. Jenže Kermodeová byla zřejmě naprosto dokonalá: velkorysá přispěvatelka

místních dobročinných organizací, členka rady starších presbyteriánské církve, dobrovolnice v místní charitativní kuchyni (Corrii překvapilo, že městečko jako Roaring Fork vůbec má nějakou charitativní jídelnu), uznávaná čestná podnikatelka. I když nebyla zrovna milovaná a po pravdě řečeno ji mnozí srdečně nesnášeli, ve všech budila úctu – a strach.

Paní Kermodeová Corrii překvapila. Vůbec to nebyla ta staromódní ženská, jak by se dalo soudit podle jména. Betty Brown Kermodeová byla nadmíru pěkně udržovaná žena kolem šedesátky, štíhlá a sportovní, s krásně upravenými platinovými vlasy a nenápadným líčením. Byla oblečená v silně kovbojském stylu do indiánské vesty pošíité korálky, bílé košile, přiléhavých džínů a kovbojských holínek. Celek doplňoval indiánský náhrdelník v podobě dýňových květů. Stěny kanceláře byly pokryté fotografiemi, na nichž jezdila v sedle nádherného strakatého koně po horách, soutěžila v aréně a proháněla stádo krav. V jednom koutě stál chladič s vodou. Dalšímu rohu kanceláře dominovalo překrásné westernové sedlo, zdobené stříbrem.

Paní Kermodeová ke Corrii ležérně a přátelsky přistoupila, potřásla jí rukou a vyzvala ji, aby se posadila. Corriino podráždění z toho, že musela hodinu čekat, se začalo rozplývat díky přívětivému uvítání.

„Tedy, Corrie,“ začala se zřetelným texaským přízvukem, „chci vám poděkovat, že jste přišla. Poskytuje mi to příležitost vysvětlit vám osobně, proč náčelník Morris a já bohužel nemůžeme vyhovět vašemu požadavku.“

„No, doufala jsem, že budu moci vysvětlit...“

Kermodeová však měla naspěch a umlčela Corriin pokus předložit jí argumenty. „Corrie, budu upřímná. Vědecké zkoumání těch posmrtných ostatků pro účely... školní práce je podle našeho názoru projevem neúcty vůči mrtvým.“

Tohle Corrie nečekala. „V jakém směru?“

Kermodeová se jedovatě zasmála. „Moje milá slečno Swansonová, jak se můžete takhle ptát? Chtěla byste, aby se nějaký student hrabal v ostatcích vašeho dědečka?“

„Hm, mně by to nevadilo.“

„Ale jděte. Ovšemže vadilo. Aspoň tam, odkud pocházím, zacházíme s našimi mrtvými s úctou. Tohle jsou *posvátné* lidské ostatky.“

Corrie se zoufale snažila dostat zpátky ke svým argumentům. „Ale tohle je pro kriminalistickou vědu jedinečná příležitost. Pomůže to policii...“

„Studentská práce? Přínos kriminalistické vědě? Nepřeháníte teď *maličko* význam tohoto projektu, slečno Swansonová?“

Corrie se zhluboka nadechla. „Vůbec ne. Mohlo by jít o velmi významnou studii a sběr údajů o perimortálních traumatech, způsobených velkou šelmou. Když se najde kostra oběti vraždy, soudní patolog musí odlišit stopy od zvířecích zubů a jiná posmrtná poškození od stop, které na kostech zanechal pachatel. Je to seriózní téma a tahle studie...“

„To je na mě moc cizích slov!“ Paní Kermodeová se zasmála a mávla rukou, jako by ničemu z toho nerozuměla.

Corrie se rozhodla přehodit výhybku. „Je to důležité pro mě osobně, paní Kermodeová – ale mohlo by to být důležité i pro Roaring Fork. Znamená to udělat s těmi lidskými ostatky něco konstruktivního, něco pozitivního. Vrhlo by to dobré světlo na obec i náčelníka...“

„Prostě to není uctivé,“ řekla Kermodeová pevně. „Není to *křesťanské*. V tomhle městě jsou mnozí, kterým by to připadalo silně urážlivé. Jsme strážci těch ostatků a bereme svou odpovědnost vážně. Za žádných okolností to prostě nemohu dopustit.“

„Ale...“ Corrie cítila, jak se v ní zvedá vztek, přestože se ze všech sil snažila ho utlumit. „Ale... vždyť vy jste je vykopali jako první.“

Ticho, a pak Kermodeová tiše promluvila. „To rozhodnutí padlo už dávno. Po pravdě řečeno, roku 1978. Město to podepsalo. Tady ve Výšinách plánujeme tuhle novou klubovnu a lázně už skoro deset let.“

„Proč to potřebujete, když už krásnou klubovnu máte?“

„Budeme potřebovat větší pro Třetí fázi, až zahájíme na Západní hoře výstavbu vybraných modelových domů. Znovu, jak jsem vám už opakovaně sdělila, se to plánuje celá léta. Máme odpovědnost vůči našim majitelům a investorům.“

Naši majitelé a investoři. „Já jen chci prozkoumat kosti – s nejvyšší úctou – pro cenné a významné vědecké účely. V tom přece určitě žádná neúcta není?“

Paní Kermodeová vstala, na tváři zářivý, falešný úsměv. „Slečno Swansonová, rozhodnutí bylo učiněno, je konečné a já jsem velmi zaměstnaná žena. Už je čas, abyste odešla.“

Corrie vstala. Vnímalas ten starý, děsný pocit, jak se v ní vaří krev. „Vykopete celý hřbitov, abyste mohla vydělat peníze na stavbě nemovitostí, naházíte těla do plastových krabic a skladujete je v lyžařském skladu – a pak mi povídáte, že *já* zneuctím mrtvé studiem jejich kostí? Jste pokrytec – prostě a jednoduše!“

Tvář Kermodeové zbledla. Corrie viděla, jak jí pulzuje žíla na napudrovaném krku. Promluvila velmi tlumeným, skoro mužským hlasem. „Ty malá mrcho,“ řekla. „Máš pět minut na to, abys opustila budovu.“

Jestli se někdy – *kdykoli* – vrátíš, budeš zatčena pro neoprávněné vniknutí. A teď vypadni.“

Corrie náhle pocítila naprostý klid. Tímhle to končí. Je po všem. Ale od nikoho si nenechá říkat mrcho. Opětovala pohled paní Kermodeové přimhouřenýma očima. „Říkáte si církevní starší? Vy nejste křesťanka. Vy jste zatracená podvodnice. Falešná, chamtivá, prolhaná *podvodnice*.“

Cestou zpátky do Basaltu začalo sněžit. Jak se ploužila s autem rychlostí patnácti kilometrů v hodině a stěrače se nadarmo míhaly po předním skle, dostala nápad. Ty anomální stopy, kterých si všimla na kotech... v záblesku prozíravosti si uvědomila, že možná existuje i jiný způsob, jak dosáhnout svého.

8

CORRIE LEŽELA V POSTELI ve svém pokoji, v motelu Cloud Nine, v coloradském městečku Basalt, když dospěla k rozhodnutí. Jestli jsou ty stopy na kostech tím, co si myslí, že by mohly být, pak se její problémy vyřeší. Nebude jiná možnost: ostatky se budou muset prozkoumat. Ani Ker-modeová to nedokáže zarazit. To bude její trumf.

Ale jen jestli se jí to podaří prokázat.

A za tím účelem potřebuje získat ještě jednou přístup ke kostem. Nanejvýš pět minut – jen aby je stihla vyfotografovat silným makroobjektivem svého fotoaparátu.

Ale jak?

Ještě než si tu otázku položila, už znala odpověď: bude se tam muset vloupat.

Všechny argumenty proti takovému počínání se jí rázem seřadily před očima: vloupání je zločin; je to etický prohřešek; kdyby ji chytli, celá její kariéra u policie půjde do horoucích pekel. Na druhé straně by to vůbec nebylo těžké. Během předvčerejší návštěvy náčelník nespustil žádný poplašný systém ani jiné bezpečnostní zařízení; jednoduše odemkl visací zámek na dveřích a vstoupili do nich. Hangár je izolovaný od ostatní výstavby, obklopený vysokým dřevěným plotem a zastíněný stromy. Je částečně otevřený směrem k jedné sjezdovce, ale v noci nikdo lyžovat nebude. Hangár je vyznačený na mapách lyžařského areálu a je tam vyobrazena i cesta pro dopravní obsluhu, která k němu vede od ohrady s mechanizací lyžařského areálu a Výšiny úplně míjí.

Jak tak zvažovala všechna pro a proti, přistihla se při otázce: co by udělal Pendergast? Nikdy by nedopustil, aby právní kličky stály v cestě pravdě a spravedlnosti. Jistě by se tam vloupal a získal potřebné informace. Už je sice pozdě dosáhnout spravedlnosti pro Emmetta Bowdreeho, ale na pravdu není pozdě nikdy.

O půlnoci přestal padat sníh a zbyla po něm zářivě jasná noční obloha s měsícem ve třetí čtvrti. Bylo nadmíru chladno – podle aplikace WeatherBug na jejím iPadu patnáct stupňů pod nulou. Venku se zdálo, že je ještě mnohem větší zima. Silnice pro dopravní obsluhu byla jen pro sněžné skútry, pokrytá udusaným sněhem, ale chodit se po ní dalo.

Nechala auto na samém začátku cesty, pod vysokými stromy, co možná nenápadně. Corrie se lopotila do kopce, na zádech těžký ruksak s náčiním: Canon se stativem a makroobjektivem, přenosné světlo a baterii, lupy, baterku, pákové kleště, uzavíratelné sáčky a iPad nabitý učebnicemi a monografiemi na téma analýzy osteologických traumat. V řídkém horském vzduchu se zajíkala, pára z jejího dechu se srážela v měsíčním svitu, jak se namáhala, pod nohama jí vrzala vrstva prašanu na udusaném sněhu. Dole se rozprostírala světla města jako magický koberec; nad sebou viděla skladiště, osvětlené lampami na sloupech a vrhající žlutou záři mezi jedlemi. Byly dvě hodiny po půlnoci a všude panoval klid. Jediné, co se pohybovalo, byla nějaká světla vysoko na horském svahu, kde se činily rolby, upravující sjezdovky.

Zas a znova si v hlavě přeříkávala přesné pořadí kroků, které musí učinit, měnila je a pilovala tak, aby bylo jisté, že v hangáru stráví co nejkratší dobu. Pět minut, nanejvýš deset – a bude pryč.

Jakmile se přiblížila k hangáru, provedla pečlivou rekognoskaci, aby se ujistila, že je sama. Pak přistoupila k brance v plotu a nakoukla přes ni. Nalevo byly postranní dveře, které prve použila s náčelníkem, osvětlené, sníh před nimi byl hodně udupaný. Dveře byly zajištěné visacím zámkem. Ze zvyku u sebe měla sadu šperháků. Na střední škole se prakticky naučila z paměti undergroundový manuál, známý jako *Průvodce vloupáním Massachusettského technologického institutu*, a velice se pyšnila svými dovednostmi. Visací zámek byl obyčejná desetidolarová záležitost z železářství – žádný problém tu nehrozil. Ale bude muset přejít osvětlený prostor, aby se dostala ke dveřím. A pak bude muset stát ve světle, než se s visacím zámkem vypořádá. To byl jeden ze dvou prvků nebezpečí v jejím plánu, jimž se nemohla vyhnout.

Čekala, naslouchala, ale všude panoval klid. Rolby byly vysoko na horském svahu a nezdálo se, že by měly někdy v blízké době projíždět kolem.

Zhluboka se nadechla, překulila se přes plot a bleskurychle přeběhla prázdný prostor. Šperháky měla připravené. Zámek byl ledový a prsty jí v mrazu rychle otupěly. Nicméně trvalo pouhých dvacet vteřin, než zámek povolil. Otevřela dveře, vklouzla dovnitř a opatrně za sebou zavřela.